Ο καθημερινός φασισμός

written by Δημήτρης Λεβέντης | 26.04.2018

Μιά όμάδα τών κατηγορουμένων φοιτητών σ' ένα διάλειμμα τής δίκης. ΑΠΟ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Γ. Μπαλασούρας, Θ. Παπαθεοδώρου, Β. Χριστόπουλος, Κ. Σταμέλος καί Έμμ. Τζανετής (όρθιος).

Έπρεπε να περάσουν πενήντα χρόνια από το ματωμένο απριλιανό πραξικόπημα για να φτάσει να διαφημίζει εφημερίδα ότι την Κυριακή θα κυκλοφορήσει με τον ύμνο της αμερικανόδουλης Χούντας τον γραμμένο από τον συμπατριώτη μας Γ. Κατσαρό, έπρεπε να περάσουν είκοσι χρόνια όταν πρωτογράφτηκε ο κορμός τούτου του κειμένου για να το επικαιροποιήσω μετά το προχθεσινό θάνατο του αφανή ήρωα και παλιού συντρόφου Κυριάκου Σταμέλου μέλους της Συντονιστικής του Πολυτεχνείου

Αργά και μεθοδικά αλλά λυσσαλέα καλλιεργήθηκε ο μύθος από την ένοχη ακροδεξιά και τα “απολιτίκ” μέσα “ενημέρωσης” να πειστούν οι νεότεροι για την γενιά που αντιστάθηκε ότι κατέστρεψε τη χώρα.

Χρειάστηκε να περάσουν 45 χρόνια για ν’ αναστηθεί απειλητικός ο υποβόσκων για δεκαετίες μέσα στα αστικά κόμματα νεοναζισμός να απειλεί να σκοτώνει και να απολαμβάνει κρατικής ασυλίας και θωπείας.

θα κυκλοφορήσουν ένθετα και θα γραφτούν πολλά τις μέρες τούτες για την 55ή μαύρη επέτειο Απριλιανού φασιστικού πραξικοπήματος.

Μελαγχολικές επαναλήψεις και δακρύβρεκτες φανφάρες τα περισσότερα κυρίως από τους προκλητικά απόντες που εξαργυρώνουν τη δειλία τους με κενές μεγαλοστομίες.

Χαραγμένες βαθιά στη μνήμη μείναν κείνες οι μέρες.

Την παραμονή είχαμε πάει ημερήσια εκδρομή στην Παλαιοκαστρίτσα όπου γευτήκαμε τα πρώτα τελείως λεύτερα τσιγάρα και μεθύσια, εκεί όπου ο Κ… τά 'ριξε άγρια στη σύζυγο νιόφερτου τότε καθηγητή και την επόμενη ανάμενε βαριά αποβολή αλλά τη γλίτωσε γιατί… την άλλη μέρα κείνη τη μαύρη Παρασκευή μάθημα δεν έγινε.

Ο δημοκρατικός Γυμνασιάρχης του 2ου Χρήστος Ζουλούμης μας έδιωξε με τ' αυστηρά του χείλη σφιγμένα και τη φωνή του να στάζει πίκρα.

Αυτός ο αυστηρός Φυσικός που όλο το σχολειό καθόταν προσοχή μπροστά του δεν μπορούσε να κρύψει την αγωνία και την συγκίνηση του.

Από το πρωί είχαν αρχίσει τα κλαπατσίμπανα από τα στρατιωτικά εμβατήρια και οι γεμάτοι μίσος διθυραμβικοί των εκφωνητών και εκφωνητριών του ΕΙΡ ανήγγειλαν την αναστολή των άρθρων 5,6,8,10,11,12,14,18,20,95 και 97:
Αυτό σήμαινε ότι δεν ίσχυαν πια οι διατάξεις που προέβλεπαν:
Ότι κανένας δε συλλαμβάνεται χωρίς δικαστικό ένταλμα,
Το δικαίωμα της ελεύθερης συγκέντρωσης προσώπων,
Το δικαίωμα της ίδρυσης και συμμετοχής σε σωματεία,
Το δικαίωμα της ελευθερίας του λόγου,
Το απαραβίαστο της αλληλογραφίας.
Το άρθρο 18 απαγόρευε την επιβολή θανατικής ποινής σε πολιτικά εγκλήματα και έτσι μπορούσαν πλέον να συσταθούν και να λειτουργήσουν, χωρίς ειδικό νόμο, έκτακτα στρατοδικεία…

Στρατιωτικά περίπολα στο Λιμάνι, τσαμπουκαλίδικοι αστυνομικοί έλεγχοι και απαγόρευση συγκεντρώσεων άνω των πέντε ατόμων((!!!) λόγω απαγορεύσεως του "συνέρχεσθαι" και το ματς Ελλάδας – Αυστρίας πού ήταν προγραμματισμένο για την Κυριακή αναβλήθηκε (προκριματκά Π,Κ Μεξικού) αλλά τη μεθεπόμενη μέρα κυκλοφόρησαν ελάχιστες εφημερίδες με το "Βήμα" να έχει τέσσερις σελίδες μονάχα όπου εκτός απ' τις υμνωδίες υπέρ της « Επαναστάσεως» υπήρχε η πρωτοσέλιδη η τεράστια φωτογραφία της Κυβέρνησης με πρωθυπουργό τον Πρόεδρο του Αρείου Πάγου Κωνσταντίνο Κόλλια γνωστό για τις άριστες σχέσεις του με τα Ανάκτορα, αλλά και την ακραία αντικομουνιστική πτέρυγα της ΕΡΕ, για τις παρεμβάσεις του στο έργο του ανακριτή Χρήστου Σαρτζετάκη στην υπόθεση της δολοφονίας του βουλευτή Γρηγόρη Λαμπράκη το 1963, που σκοπό είχαν να προστατεύσουν από διώξεις τους αξιωματικούς της Χωροφυλακής που είχαν αναμειχθεί στην υπόθεση, κυρίως τον στρατηγό Κωνσταντίνο Μήτσου. Παραδίπλα τον αντιπρόεδρο αρχηγό ΓΕΣ Γρηγόρη Σπαντιδάκη και τον Κωνσταντίνο Γκλύξμπουργκ στη μέση, που τους όρκισε όλη η τριάδα καραθλιμμένη γιατί τους πρόλαβε η χούντα των κατώτερων αξιωματικών.

Μετά από τρεις μέρες χαιρέκακα αναφέρονταν οι φυλλάδες που κυκλοφορούσαν και στο πρώτο θάνατο (σημαδιακό) Σοβιετικού Κοσμοναύτη Βλαντιμήρ Κομάρωφ που η κάψουλα

προσγείωσης του ανεφλέγη.

Ενώ κομπορρημονούσαν “δια την αναίμακτον επανάστασιν” από τους πιο ενημερωμένους σταθμούς του Παρισιού (ORTF) και Αγγλικού BBC που εξέπεμπαν μεσημεριανές ώρες - ενώ η Μόσχα και η “Φωνή της Αλήθειας” που ήταν πιο δύσκαμπτοι κι έβγαζαν σήμα αργά το βράδυ- πληροφορούμαστε ότι πρώτοι νεκροί ήταν η Μαρία Καλαβρού κι ο 15χρονος Βασίλης Πεσλής (21/4).

Στις 25/4, σκοτώνεται εν ψυχρώ από υπολοχαγό που κραύγαζε “Κομμούνια θα πεθάνετε” στον Ιππόδρομο του Φαλήρου, μπροστά στα μάτια εκατοντάδων συλληφθέντων συντρόφων του, ο πολιτικός κρατούμενος παλιός Μακρονησιώτης Παναγιώτης Ελλής .

Στις 24/5 ξεβράζεται στη Ρόδο το πτώμα του Νικηφόρου Μανδηλαρά, του δικηγόρου που “πάτησε” τους στρατοδίκες και τους κατήγορους στη δίκη του ΑΣΠΙΔΑ παντρεμένου με τη Κερκυραία Άσπα Καλοδίκη.

Στις 5 Σεπτεμβρίου 1967, τεσσεράμισι μόνο μήνες μετά την επιβολή της δικτατορίας, ο Γιάννης Χαλκίδης μέλος του Γραφείου Λαμπράκηδων Θεσ/κης, ο πρώτος νεκρός του αντιδικτατορικού αγώνα στη συμπρωτεύουσα ξεψυχούσε χτυπημένος από τις σφαίρες της χούντας, στην αλάνα που βρισκόταν στην συμβολή των οδών Μαρτίου και Κωνσταντινουπόλεως.

Είχε προηγηθεί η ανατίναξη υποσταθμού της ΔΕΗ που βύθισε στο σκοτάδι την Έκθεση

Τον επόμενο χρόνο ο βουλευτής της ΕΔΑ Γιώργος Τσαρουχάς που την είχε γλυτώσει χτυπημένος με σιδηρολοστούς στα επεισόδια που προηγήθηκαν της δολοφονίας του Λαμπράκη συλλαμβάνεται καθοδόν και δολοφονείται με άγρια βασανιστήρια .

Τις 19 Σεπτέμβρη του 70 αυτοπυρπολείται ο δικός μας Κώστας Γεωργάκης στη Γένοβα.

“Λευτεριάς Λίπασμα οι πρώτοι νεκροί…”

θα γράψει ο παραλίγο τυραννοκτόνος Αλέκος Παναγούλης. Και θα μελοποιήσει αργότερα ο Μίκης.

Θυμάμαι από το φθινόπωρο κείνης της χρονιάς ακόμη τα πρώτα αφισάκια με την επικήρυξη των Θ. Νίκα, Δ. Δαρειώτη και Σωτ. Αναστασιάδη με 100.000 δρχ. ως “ληστών-δυναμιτιστών” κολλημένων σε δημόσιους χώρους ακόμη και σε ξενοδοχεία και εστιατόρια…

Ακολούθησαν άλλοι 70 περίπου μεταξύ τους και ο Κερκυραίος αγωνιστής Νίκος Μώρος που δεν υπάρχει πια. Τις μέρες του Πολυτεχνείου, πήρανε απολυτήριο.
Οι άλλες είναι με τους πρώτους νεκρούς τον Κώστα Γεωργάκη, τη Μαρία Καλαβρού, το Βασίλη Πεσλή, τον Παναγιώτη Ελή, τον Νικηφόρο Μανδηλαρά, τον Γιάννη Χαλκίδη, τον Γιώργο Τσαρουχά.

Ο τίτλος του σχόλιου δε είναι τυχαία δανεισμένος από την αριστουργηματική ταινία

του Μιχαήλ Ρόμ όπου επιχειρείται μια ερμηνεία του φασισμού όχι ως κοινωνικοπολιτικής τάσης, αλλά ως νοοτροπίας, ως τρόπου σκέψης-συμπεριφοράς, ως φαινόμενου καθημερινού.

Ο σοβιετικός σκηνοθέτης απεδείκνυε ότι η κοινωνιολογία είναι ανεπαρκής,, για την ερμηνεία πολύπλοκων κοινωνικών φαινομένων που έχουν ανάγκη από την επικουρική βοήθεια και της ψυχιατρικής και της ψυχολογίας για να αρχίσουν να γίνονται κατανοητά. Μόνο έτσι μπορούμε να ερμηνεύσουμε την υποταγή και την αδράνεια στα κελεύσματα εκείνης της χουντικής συμμορίας αλλά και την σχεδόν άκριτη σχεδόν "naíve" αποδοχή των εγκεκριμένων πάντα από τον ξένο παράγοντα διαδόχων της.

Ο Φασισμός είναι η συνισταμένη όλων των κακών ποιοτήτων του ανθρώπου. Και επειδή η συνισταμένη, σαν γεωμετρική-διανυσματική έννοια, ενέχει ήδη μέσα της και την έννοια της κεντρικής σύνθεσης, είναι πολύ φυσικό ο φασισμός, σαν κοινωνικό πια γεγονός, (και όχι μόνο ψυχολογικό) να εμφανίζεται καταρχήν και κατά κύριο λόγο στη σημερινή πλειοψηφούσα μικρομεσαία περιοχή του κοινωνικοπολιτικού φάσματος την πιο ασταθές και μεταβαλλόμενο ποιοτικά κοινωνικό στρώμα.

Κείνες τις μέρες νοιώσαμε ταπεινωμένοι από τη λυσιμελή νάρκη της πολιτικής ηγεσίας: πιάστηκαν όλοι τους στον ύπνο, ακόμη και όσοι καθημερινά γέμιζαν τις φιλικές τους εφημερίδες με σήματα κινδύνου της επικείμενης δικτατορίας. Κανείς δεν τα επίστευε –ούτε καν οι ίδιοι, όπως αποδείχτηκε. «Με ποιον στρατό θα κινηθούν; Όλοι οι φαντάροι είναι Λαμπράκηδες», έλεγαν κάποιοι πόση αφέλεια ! για μαρξιστές -υλιστές με την εμπειρία της συνομωσίας που είχε ξεκινήσει από αντιδραστικό πυρήνα αξ/κών στη Μέση Ανατολή και τον ΙΔΕΑ συγκροτημένου από στη κατάπνιξη του εαμικού κινηματος μαζί με τους Άγγλους το 44 στην Αίγυπτο της ίδιας που έκανε πρόβα τζενεράλε στο εκλογικό πραξικόπημα του 61 με το σχέδιο Περικλής και το στρατηγό Δόβα με τη διατήρηση αδιάβατων στεγανών στις Ε.Δ που οδήγησαν τον Παπαντρέα στη Παραίτηση τον Ιούλη του '65..
(και με την απελευθέρωση σχεδόν όλος ο ντόπιος στρατός από φαντάρους επονίτες ήταν και η καθυστέρηση της επιλογής του ένοπλου δρόμου έδωσε καιρό στους φασίστες να μαντρώσουν τους πρωτοπόρους της στα Μακρονήσια.)

Όμως το σκοτάδι της συνωμοσίας είχε δύο πάτους: την δικτατορία που σχεδίαζαν με τους βασιλόφρονες στρατηγούς, τους την εσούφρωσαν οι συνταγματάρχες.

Αλήθεια , πόσα επιτυχημένα κινήματα παγκοσμίως έχουνε κάνει οι χορτάτοι απομακρυσμένοι από τη κοινωνία τη πραγματικότητα οι σκυμμένοι σε χάρτες στρατηγοί;
Αλήθεια πόσοι ξέρουν ότι ο Παπαδόπουλος που οργάνωσε το περίφημο σαμποτάζ του Έβρου και τη βομβιστική ενέργεια στο Γοργοπόταμο δεν αποτάχθηκε με την επίμονη άρνηση του Γ. Παπανδρέου επειδή ακριβώς δεν ήταν μόνο συγχωριανός του (Καλέντζι Αχαΐας) αλλά και βαφτισιμιός του όπως γράφει και ο Λάμψας και ο Γκλύκσμπουρκ
Με το σύντομο διάβα του χρόνου καταλάβαμε νωρίς τη σημασία του κενού που άφηναν δίπλα μας οι φίλοι και οι σύντροφοι που παίρνουν το δρόμο της εξορίας, τη δύναμη που χρειάζεται για να βρίσκεται απ' τη μεριά των κυνηγημένων καθώς και την υπομονή που απαιτείται για να ξυπνήσουν οι σκιαγμένες συνειδήσεις.

Άδειαζαν οι γραμμές μας άδειαζαν προσωρινά και οι ψυχές μας πέφταν βαρειές οι σκιές …

Ευτυχώς που ένα χρόνο μετά το Παρίσι και το Βερολίνο πήραν φωτιά κι ονόματα άγνωστα μέχρι τότε από τη ΝΑ Ασία Χούε, Κεσάν, Ντανάγκ, Ράμφος πελεκάνου μας έκαναν ν’ αναθαρρήσουμε μιας και υπήρχαν αλλού σύντροφοι που νίκαγαν με το’ όπλο στο χέρι.

Εμείς εδώ στη Κέρκυρα είχαμε τη τύχη εκτός βέβαια από τις θαυμάσιες εκπομπές της κρατικής Ιταλικής τηλεόρασης(RAI uno-due) να παρακολουθούμε από πρώτο χέρι εικόνες από ειδήσεις που αποσιωπούταν ή έβγαιναν μετά από μέρες.

Θυμάμαι ακόμα με συγκίνηση τη φωνή της Iva Zanici να πλημυρίζει το κήπο με ένα γνώριμο σκοπό:

“Ποτάμι μέσα μου πικρό” στα ιταλικά

“È un fiume amaro dentro me, il sangue della mia ferita, ma ancor di più, è amaro il bacio che sulla bocca tua”

…έσκυψα το κεφάλι αναλογιζόμενος που χάθηκε όλη εκείνη η πολιτιστική και πολιτική ανάταση πριν ν’ ακουστεί ο θόρυβος των αλυσίδων και των ερπυστριών…

Κάθε χρονιά μια δυσεξήγητη μελαγχολία με καταβάλει τούτη τη μέρα συνδυασμένη με ερωτήματα για κείνο το παιγμένο δράμα κι ας πέρασαν τόσο γρήγορα οι δεκαετίες. Γιατί εκτός απ’ τους πρωταγωνιστές υπήρχαν και μυριάδες κομπάρσοι αυτοί που αποτέλεσαν τη βάση της κατοπινής συντηρητικής στροφής της κοινωνίας, της δημιουργίας του ναζιστικού εξαμβλώματος της Χ.Α της εξάλειψης από τη μαζική μνήμη της φασιστικής θηριωδίας ..

Αναρωτιόμουν συχνά-πυκνά κάποτε :
Που πήγαν όλοι εκείνοι;;; (Αν και πολλοί μας έχουν απαλλάξει από τη παρουσία τους)
– Τι απέγιναν άραγες οι στρατιές των μυστακοφόρων χαφιέδων με τα μαύρα γυαλιά (Look by Ladas) που την ανάσα ακούγαμε βαριά σε κάθε βήμα;
(Πόσοι άραγε θυμούνται τη μυρωδιά από τη πίπα του Κοσκινά της Ασφάλειας να βρωμίζει τον αγέρα γύρω τους?

– Πού δίνουν τα φώτα τους κείνοι οι καθηγητάδες που με μοναδική εμπάθεια υμνούσαν την «Εθνοσωτήριον» στις επετείους των Δεκεμβριανών στάζοντας χολή «δια την συντριβήν των κομμουνιστοσυμμοριών και λοιπών συνοδοιπόρων»;

– Πού ψάλλουν οι ρασοφόροι που έσμιγαν την ηθικοπλαστική υστερία τους με το λυσσασμένη πατριδοκαπηλία της “Ελλάδας των Ελλήνων Χριστιανών”;

– Ποιόν υπηρετούν οι ναζήδες στρατοκράτες με το εγγενές μίσος τους σ’εκείνους που περιφρονητικά αποκαλούσαν “πολίτες” όπως και τώρα, τότες απλά “διαταγές

εκτελούσαν” και απλώς υπάκουσαν ;
(Το ίδιο πρόσχημα ξεστόμισαν με τους ομοϊδεάτες τους κατηγορούμενους της Νυρεμβέργης).

– Πού βόσκουν οι λαϊκοί όγκοι των παλαμακιστών από ανέραστες θεούσες και ουρακοταγκοειδή που αποθέωναν τον Πατακό στη μεγάλη συγκέντρωση που ξεκινούσε από το “Εθνικό” κι απλωνόταν στο Ακταίο το ΄68;

– Σε ποιο καφενείο αράζουν οι συνταξιούχοι πια ρουφιάνοι που επεμβαίνουν, καθημερινά στη ζωή των άλλων με πολυσέλιδες αναφορές;

Σίγουρα θα τους παρηγορούν οι αδέκαστοι θεράποντες της θέμιδος που έριχναν με τις ντουζίνες τα χρόνια των φυλακίσεων σαν στραγάλια .

– Σε ποιά πολιτικά μαντριά άραξαν οι σώφρονες και οι ριψάσπιδες οι συνιστώντες εγκράτεια και εθνική ενότητα και “αντίσταση φθοροποιόν” εκ των «έσω» αναμένοντας τις δρομολογημένες από άλλα κέντρα εξελίξεις;
(Τούτοι κι αν βολεύτηκαν).

– Πώς και γιατί τόσο σύντομα απαλείφτηκε από τη καθημερινότητά μας το ερώτημα- “απόλυτο κριτήριο που έμπαινε σε διαλόγους βασικών επιλογών.

– Εσύ τι έκανες πως αντέδρασες στη καταπίεση στη στέρηση των στοιχειωδών ανθρώπινων δικαιωμάτων σου στον απόλυτο εξευτελισμό σου;

– Τέλος, πού βρίσκονται κείνοι που αναμετρήθηκαν στα ίσια με τη Χούντα και τους κοίταξαν με θάρρος ίσα στα μάτια;

Οι περισσότεροι σιωπούν κρατώντας την ανωνυμία και τη σεμνότητα της γνώσης ότι δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά ότι προσπάθησαν να μείνουν Πολίτες.

Σίγουρα δεν βάλανε το κεφάλι τους στη φωτιά για να ζήσουμε τη σημερινή διαστροφή και υποταγή (Ίσως και ο πρωθυπουργός του εκσυγχρονισμού -εποχή που γραφόταν ο κορμός του άρθρου- σαν στέλεχος της Δημοκρατικής Άμυνας άλλα οράματα νά ‘χε μέσα στο αραιοφυές κεφάλι του).

Για τον σημερινό προκλητικά αδιάβαστο κι απληροφόρητο πρώην Κνίτη -της περιόδου της οπισθοχώρησης-δεν συζητάμε….

Αρκετοί πάντως ξεπούλησαν αναίσχυντα το κύρος της δράσης τους μ’ αξιώματα, θέσεις και χρήμα.

Ας γευτούν τούτοι την περιφρόνηση τουλάχιστον των παλιών τους φίλων κι ας ξέρουν ότι η Ιστορία εκδικείται τους Κοριολάνους της.

(Βλ. ΜίμηΑν – Μαρία Δ – Παύλο Τσ – Χρήστο Μπ – Μήτσο Καργκ – Γιώργο Σταμ – Χρύσανθο Λαζ – Νίκο Κοτζ – Νίκο Βουτσ κ.α)

Έδωσε όμως το δράμα της δικτατορίας την ευκαιρία στη νεολαία της εποχής να μετρήσει τις δυνάμεις της, να ψάξει απ’ το τίποτα και να μπάσει ορισμένους στα μονοπάτια της παράνομης πάλης εκεί που μάθαμε να υποτάσσουμε το ΕΓΩ στο ΕΜΕΙΣ και να περιφρονούμε τις κτητικές αντωνυμίες.

Ενστικτώδικη χωρίς υπόβαθρο από απειθαρχία και αντίδραση στην ομοιομορφία και στρατιωτικοποίηση της ζωής στον αφόρητο έλεγχο ακούστηκε το κέλευσμα στις συνειδήσεις όμοιο σαν αυτό προς τους Καισαροκτόνους:

– Τι κάθεσαι! Σήκω – μίλα – χτύπα – διόρθωνε!!!*

Εκεί συναντήσαμε τους κουρασμένους Ροσινάντηδες της Αριστεράς σαν βγήκαν απ’ τις φυλακές και τη προσφυγιά νομίζοντας ότι κάτω απ’ τα’ άσπρα τα τιμημένα τους μαλλιά θα ‘κρυβαν φωτεινά μπροστάρικα πνεύματα.

Ο σεβασμός και το συναίσθημα μας έκαναν να σιωπήσουμε βάζοντας τόπο στην οργή για τα κραυγαλέα λάθη την ηττοπάθεια, την άκριτη αποδοχή της κάθε χοντροκομμένης στραβωμάρας των Σοβιετικών της μετατροπής της γραμμής της “Ειρηνικής συνύπαρξης” σε Ταξική Ειρήνη.

Μιας κοινωνίας που η γραφειοκρατία της έθρεψε εντός της κι αναγέννησε μια αστική τάξη που ανέλαβε τα ηνία της χώρα αστραπιαία μετά τη διάλυση του “υπαρκτού” απολιθώματος.
Τι ν’ απολογηθεί κανείς για το περίφημο άρθρο της «Αυγής» την παραμονή της 21ης για τους δέκα λόγους που δεν θα γινόταν δικτατορία με την υπογραφή του Πότη Παρασκευόπουλου.

Τι να δικαιολογήσει για το ότι λαός και οργανώσεις οδηγήθηκαν γυμνοί στις κάνες των τανκς χωρίς στοιχειώδη προετοιμασία. Προετοιμασία που σίγουρα θα υπήρχε αν το ίδιο το ΚΚΕ δεν φρόντιζε απ’ το 1958 να διαλύσει τις παράνομες οργανώσεις του. Εγκληματική πράξη που επαναλήφθηκε με την ίδια ευκολία το 1982 όταν μπροστά στο 11ο “Συνέδριο” διαλύθηκαν οι επαγγελματικές και κλαδικές οργανώσεις αφήνοντας τη σύγχυση της εξουσίας της “αλλαγής” να διαλύσει τις γραμμές μας.

Εδώ αξίζει να σημειώσω ότι στην Κέρκυρα για την υπεράσπιση των οργανώσεων δόθηκε από μεγάλη μερίδα φωτισμένων αγωνιστών λυσσαλέα μάχη και η διαφορά με την οποία πέρασαν οι προτάσεις του 11ου ήταν ελάχιστη. Διαφορά όμως ικανή να οδηγήσει σε μαζικές διαγραφές το καλοκαίρι του ’82.

Έγκλημα όμως δεν ήταν μόνο η πολιτική του συμβιβασμού αλλά και η μετατροπή αγνών φτωχόπαιδων σε γραφειοκράτες λακέδες σε ιντριγκαδόρους καταδότες της όποιας κομματικής εξουσίας που η διαφορά με την εξουσία των αντιπάλων σ’ ελάχιστα διαφέρει.

Η ανοχή στο φασισμό είναι ίδια με τη συμμετοχή κι ο καθένας διαλέγει ή ανέχεται την ηγεσία που τ’ αξίζει.

Εδώ στην Κέρκυρα πριν ξεκινήσουν οι δραστηριότητες της Κερκυραϊκής Φοιτητικής Ένωσης δεν κουνήθηκε ούτε φυλλαράκι και κείνη τη χαρούμενη αδελφική παρέα της ΚΦΕ μετά τη μεταπολίτευση την καταντήσαμε ένα σύνολο από αλληλοβριζόμενες μαριονέτες των πολιτικών μαγαζιών που εκπροσωπούσαμε.
Πέρασαν πέντε δεκαετίες για να διδαχτούμε αφού ασπρίσαμε για τα καλά ότι φασισμός δεν είναι μόνο η καταπίεση και η φωτιά από το χέρι της εξουσίας αλλά όλες αυτές οι μικρές υποχωρήσεις και οι συμβιβασμοί που τελούνται εντός μας μαζί μ' ότι εγωιστικό και ατομικό κρύβουμε και για να σβήσει χρειάζεται ¨ να καώ εγώ να καείς και συ¨ που λέει κι ο Χικμέτ.

(Δυστυχώς η ηγεσία της Αριστεράς δεν είχε εμπεδώσει ή αγνοούσε το Τούρκο ποιητή αλλιώς θα είχε βρεθεί ένας Μπενερτζή ν' αυτοκτονήσει παραδεχόμενος ότι έχασε το τραίνο της εξέλιξης ή το απλούστατο -να πάει ανώδυνα σπιτάκι του.)

Κάπου βαθιά ή λιγότερο βαθιά μέσα μας πρέπει να κοιμάται ο αντιδραστικός συντηρητισμός που το στρίμωξαν εκεί μυριάδες ευνουχισμοί και αποστερήσεις, αρχής γενομένης από τη σεξουαλική αποστέρηση, όπως θέλει να πιστεύει ο Ράιχ, και μαζί-του και ο υπογράφων που δε θα πάψει να θεωρεί ότι πνευματικά, νοητικά, συναισθηματικά, ενστικτώδικα ευνουχιζόμαστε καθημερινά μένοντας ουραγοί των εξελίξεων της ζωής που τρέχει ερμηνεύοντάς την καθυστερημένα και πολλές φορές δογματικά …. απλές οπισθοφυλακές του αυθόρμητου

Από την 21η Απριλίου και μετά η ελληνική κοινωνία εγκατέλειψε εκείνο τον εαυτό της που παρέμεινε όρθιος παρ΄όλο το αίμα του εμφύλιου και τις αλλεπάλληλες ήττες και της έμειναν ελάχιστα από τα θετικά της αντιστασιακής της εξύψωσης και πνευματικής αναζήτησης αλλά μαζί κι εκείνο που χάθηκε είναι ο ρυθμός της καθημερινής ζωής που δενόταν πάντα σ' αυτόν τον τόπο με την Ιστορική Συνέχεια, αυτούς τους φτωχούς δημιουργικούς αιώνες της σκλαβιάς αλλά και της δημιουργικής έμπνευσης και των βασανιστικών ερωτηματικών που τους αφήσαμε πίσω για πάντα δημιουργώντας επίπλαστα κατασκευάσματα που δεν άντεξαν στο χρόνο δεν όπλισαν ο λαό με κουράγιο δεν του έδωσαν τον ξεκάθαρο στόχο ότι με τη βία και μόνο θα κάνει πίσω ο φασισμός (ειδικά με μετά τη σφαγή της Χιλής και την χρεοκοπία της θεωρίας του "Ειρηνικού περάσματος" η γενιά μας βγήκε ώριμη στην σύγκρουση με τη δικτατορία με την εγωιστική αυταπάτη ότι είχε αποχτήσει την απόλυτη γνώση κι εμπειρία αλλά στην ουσία έζησε απλά κάποιες ιστορικές στιγμές κι εξοπλίστηκε με κάποια εργαλεία σκέψης που δεν στάθηκαν αρκετά να συνειδητοποιήσουμε την αναγκαιότητα της ενότητας , του διάλογου της αποδοχής της διαφορετικής άποψης…

Δεν υπάρχουν πια κοινόχρηστες αυλές και κείνοι δρόμοι που οι γείτονες έβγαζαν τις καρέκλες για να κουβεντιάζουν οι άνθρωποι, ο Φοίνικας, τα θερινά σινεμά, το Εθνικό γκρεμίστηκαν, τα "ανεξάρτητα" πρωταθλήματα του βουνού των φυλακών και οι αυθόρμητες ομάδες διαλύθηκαν το γέλιο των παιδιών ακούγεται σαν ηλεκτρονικό παιχνίδι η καχυποψία έχει εγκατασταθεί παντού.

Ό,τι συνέβηκε από τότε οδυνηρό και μαύρο για τον τόπο και τη γη μας κάνει την εποχή του Παπαδόπουλου να μοιάζει πια με παιδική χαρά.

Εξοργιστική είναι η καπήλευση του τίτλου της Αριστεράς από τη σημερινή συμβιβασμένη δεξιά κυβέρνηση όπως και της κατάντιας του ιστορικού κόμματος που η εργατιά είχε κι έχει εναποθέσει τις ελπίδες της σε έναν αποστεωμένο δημοσιοϋπαλληλίστικο οργανισμό σ’ ένα μοναστήρι που δεν διαφέρει από τις κλειστές θρησκευτικές σέχτες .

Κατά τη γνώμη μου το σχέδιο φρεναρίσματος της διόγκωσης του λαϊκού κινήματος και των οργανώσεων του αναπτύχθηκε βάσει σχεδίου από το 1976 και μετά για να στρωθεί το χαλί στο ΠΑΣΟΚ με τις γνωστές συνέπειες υποχώρησης και του συμβιβασμού του ταξικού κινήματος σε ελέγξιμα από τις ηγεσίες επίπεδα και να καμφθεί το πνεύμα αντίστασης σε κάθε εξουσία που ’χε θεριέψει στην αρχή της μεταπολίτευσης .

Η δικτατορία πέρασε και ξέπλυνε τον αστικό πολιτικό κόσμο από την χρεοκοπία την ανυποληψία και τον ξεφτιλισμό, ανέδειξε τους παλιούς κοινοβουλευτοκράτορες σε σωτήρες με τη λογική του μικρότερου κακού στη λαϊκή συνείδηση.

Εξ’ άλλου ο υποδιοικητής του ΕΑΤ-ΕΣΑ Θεοφιλογιαννάκος κατά τη διάρκεια της δίκης των βασανιστών το καλοκαίρι του ’75, με αφοπλιστική ειλικρίνεια ούρλιαξε απευθυνόμενος στο ναύαρχο Εγκολφόπουλο.

«Για σας δουλεύαμε ρε μαλάκες…»

Και αυτή είναι η αλήθεια…

_____

* Από την προτροπή του Κάσσιου προς τον Βρούτο στον Σαιξπηρικό Ιούλιο Καίσαρα

Σ.Σ “Τ” Η αναρτημένη φωτό είναι από την δίκη των έντεκα. Ήταν 17 του Φλεβάρη του 1973. Μετά τα γεγονότα στη ταράτσα της Νομικής Ο μελανιασμένος Μάκης Μπαλαούρας, με εμφανή τα σημάδια του ξυλοδαρμού, ο Κυριάκος Σταμέλος, ο Βασίλης Χριστόπουλος, ο Σάκης Παπαθεοδώρου, ο Μάνος Τζανεττής (όρθιος), ο Δημήτρης Αρχοντής κ.ά. Η κατηγορία ήταν… «τεντυμποϊσμός». Ποινή τους, η υποχρεωτική στράτευση.